

Hristos, Legea și Evanghelia

Textul de memorat: „Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” (Ioan 1:17)

Cu un secol înainte de Hristos, poetul roman Lucrețiu a scris un poem filosofic cu titlul „Despre natura lucrurilor”. Deși a fost deseori acuzat de ateism, Lucrețiu nu a negat în acest poem existența zeilor, ci a afirmat doar că zeii, prin simplul fapt că sunt zei, nu sunt deloc interesați de vreun lucru omenesc.

Spre deosebire de acest poet al Antichității, Biblia susține că există un singur Dumnezeu care este foarte preocupat de tot ce se întâmplă aici, la noi. El Și-a dovedit acest interes în două moduri: ne-a dat o lege (ca ghid de viață) și ne-a dat har (mijlocul prin care suntem salvați, în ciuda faptului că am încălcat Legea Sa). Legea și harul sunt așezate în mod frecvent într-o relație de opoziție, însă, în realitate, ele se află într-o relație de dependență reciprocă. Fiecare își are rolul său, însă împreună ne arată cum va triumfa neprihănirea asupra păcatului. Ele sunt dovada puternică a iubirii lui Dumnezeu față de omenire și a dorinței Sale de a ne primi în Împărăția Sa veșnică.

Un proiect pentru inima ta

Pentru meditație și rugăciune

„Dacă dorim să avem inimi iubitoare, așa cum a avut Domnul Isus când a fost pe pământ, și acea împreună-simțire sfințită, pe care o au îngerii pentru muritorii păcătoși, atunci trebuie să cultivăm în copilărie sentimentele de milă, înțelegere, simpatie, iar aceasta nu înseamnă altceva decât a fi sinceri, deschiși. Numai atunci vom fi oameni distinși, nobili, călăuziți de principii divine.” – Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 86

&

Păcatul și Legea

1. Ce spune apostolul Pavel despre relația dintre păcat și Lege? Romani 7:7-12

În pasajul de față, Pavel abordează relația dintre Lege și păcat, punând întrebarea: „Este Legea ceva păcătos?” sau cum este tradusă în alte versiuni: „Este Legea păcat?”. În continuare, el răspunde printr-un nu categoric, pentru ca mai târziu să tragă concluzia: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (versetul 12).

Legea lui Dumnezeu nu este păcat, după cum legea penală nu este o faptă penală. Un act este considerat a fi penal numai dacă este definit ca atare de lege. Astfel, o faptă poate fi ilegală într-o țară, pe când în altă țară poate fi legală, în funcție de prezența sau de absența unei legi în acea privință. Aceeași faptă are consecințe diferite. Ce face diferența? Legea.

Un alt aspect de luat în considerare este acela că nu întotdeauna ce este legal este și bun. La începutul istoriei Americii, bunăoară, exista o lege care le impunea oamenilor să îi predea pe sclavii fugari stăpânilor lor. Aceasta era legea, dar nu înseamnă că era și o lege dreaptă. Legea lui Dumnezeu însă este diferită de legile oamenilor, pentru că ea reflectă caracterul Său. Tocmai de aceea spune Pavel că ea este dreaptă și bună.

2. Ce poruncă folosește Pavel ca argument pentru a demonstra rolul Legii? Romani 7:7. De ce nu folosește altă poruncă, cum ar fi de pildă: „Să nu furi”?

Probabil că Pavel amintește aici această poruncă deoarece nu e chiar atât de evident că a pofti bunurile aproapelui este un lucru greșit. Mulți oameni nu-și pot da seama singuri că pofta este un păcat. Despre ucidere și furt da, își pot da seama; în general, nu avem nevoie să cunoaștem Decalogul pentru a înțelege acest lucru. Nu tot așa stau lucrurile însă cu păcatul poftei. Din acest motiv, porunca aceasta este un exemplu perfect pentru a sublinia ideea că Legea este cea care ne arată ce este păcatul. Dacă nu ar fi fost Legea, nu am fi știut că pofta este un păcat.

Legea și poporul Israel (Deuteronomul 30:15-18)

Darea Legii pe Sinai a fost un eveniment special. Chiar înainte de aceasta, Dumnezeu le-a amintit israeliților că ei aveau să fie „o împărăție de preoți și un neam sfânt” (Exodul 19:6), ceea ce însemna că, dintre toate națiunile lumii, El îi alesese pe ei pentru a le descoperi Legea Sa (Romani 9:4). Legea nu trebuia să fie o povară, ci un mijloc prin care ei să le descopere oamenilor de pretutindeni codul moral care stă la baza guvernării divine. Israel trebuia să colaboreze cu Dumnezeu în misiunea de evanghelizare a lumii, iar Legea trebuia să fie semnul distinctiv al reprezentanților Săi.

3. Care este relația dintre Lege și făgăduințele date lui Avraam, Isaac și Iacov? Ce aplicație au aceste principii în experiența celor care se află sub noul legământ? Deuteronomul 30:15-20; Matei 7:24-27.

Dumnezeu a ales poporul Israel să fie reprezentantul Său, prin care popoarele de pe pământ să beneficieze de binecuvântările promise lui Avraam, Isaac și Iacov. Totuși poporul ales nu primea aceste binecuvântări în mod automat, ci numai cu condiția umblării în armonie cu voința lui Dumnezeu. Moise a arătat că ei se puteau bucura de viață și de prosperitate numai în măsura în care păzeau „poruncile Lui, legile Lui și rânduielile Lui” (Deuteronomul 30:15,16).

Însă, din nefericire, Israel s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în repetate rânduri și nu a reușit să respecte condițiile legământului. Pe de altă parte, să nu uităm totuși că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Niciun popor de pe fața pământului nu a împlinit voia lui Dumnezeu. Chiar și în istoria recentă, națiuni care se declară a fi creștine reprezintă greșit cauza lui Dumnezeu prin instigarea la război, prin aducerea de prejudicii altor națiuni și prin exploatarea lor.

Din experiența ta, ce relație există între ascultare și credință? Altfel spus, ce influență are ascultarea asupra credinței? Dar neascultarea? Cum ajută ascultarea la întărirea credinței?

Legea și celelalte popoare (Faptele 10:34,35)

4. Ce adevăr important găsim în Faptele apostolilor 10:34,35; 17:26,27; Romani 1:20 și 2:14?

În ciuda eșecului lui Israel de a-și îndeplini misiunea, Dumnezeu nu a lăsat celelalte popoare fără o mărturie. Acei oameni nu au avut privilegiul de a primi descoperirea divină printr-un text scris, dar au primit-o prin intermediul naturii (Romani 1:20). Cartea naturii conține suficiente informații despre Dumnezeu pentru a-i conduce pe oameni la El.

În același timp, Dumnezeu a pus în sufletul fiecărui om nevoia după o viață spirituală. Potrivit apostolului Pavel, cei care devin conștienți de această nevoie prin Duhul Său pornesc în căutarea lui Dumnezeu (Faptele 17:27). Atât de mulți oameni simt că viața lor nu are niciun sens și că nimic din tot ce le oferă lumea aceasta nu îi împlinește în mod real. Această goliciune sufletească, această lipsă de împlinire îi determină în mod frecvent să caute altceva, să caute ceva dincolo de existența lor cotidiană. În dorința de a-și potoli setea și foamea sufletului, ei sunt atrași spre adevărul revelat.

În momentul în care ia cunoștință de voia lui Dumnezeu, fie prin adevărul scris, fie prin cel descoperit în natură, omul este dator să si-l însușească. Adevărul rămâne tot adevăr, indiferent de mijlocul prin care este transmis, iar cei care îl înăbușă vor avea parte de mânia lui Dumnezeu (Romani 1:18). Prin urmare, chiar aceia care nu au avut niciodată contact cu Biblia sau cu Cele Zece Porunci vor fi trași la răspundere pentru adevărurile pe care au reușit totuși să le afle. La sfârșit, toți oamenii vor fi judecați, iar judecata se va face pe baza unei legi: fie pe baza Legii lui Dumnezeu, descoperite prin Moise, fie pe baza legii conștiinței formate pe parcursul vieții, prin ascultarea de voința descoperită a lui Dumnezeu în natură.

Ce mari dezamăgiri te-au ajutat să înțelegi că nu merită să-ți pui încrederea în lucrurile din lumea aceasta și că ele nu îți aduc o împlinire reală? Ce ai învățat cu acele ocazii despre lucrurile care contează cu adevărat?

Harul și adevărul (Ioan 1:17)

Ioan a condensat istoria mântuirii într-un singur verset: „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1:17). Din momentul în care Adam a păcătuit, toți oamenii care au urmat după el au fost afectați de blestemul păcatului. La acesta s-au adăugat și înclinațiile personale spre păcat. Ulterior, Dumnezeu a ales un popor care să fie o lumină pentru celelalte popoare. El i-a încredințat acestui popor Legea Sa, nu ca pe un mijloc de mântuire, ci ca pe un mijloc de a-i face pe oameni să-și aducă aminte, să-și dea seama de nevoia lor după neprihănire.

5. Ce aflăm din Filipeni 2:8, Ioan 15:10 și Matei 26:39 despre modul în care a trăit Domnul Isus?

Prin neascultarea de porunca expresă a lui Dumnezeu, primul Adam a adus întreaga omenire la o stare de haos și de înrobire. Dar, prin viața Sa de ascultare, Domnul Isus, al doilea Adam, a venit să scoată lumea din această robie. Când a fost pe pământ, El S-a supus voinței Tatălui Său și a ales să nu păcătuiască. Primul Adam a adus în lume condamnarea și neadevărul, dar Domnul Isus a adus „harul și adevărul”. El nu a așezat harul și adevărul

În locul Legii, ci a arătat că Legea nu putea, prin ea însăși, să aducă mântuirea. Adevărul adus de El era o înțelegere mai clară a harului.

6. Potrivit cu Romani 6:23 și Efeseni 2:8, cum este oferit harul venit prin Isus Hristos?

Cuvântul grecesc (*charis*), tradus prin „har”, poate avea și sensul de „cadou, dar” și este înrudit cu „bucurie” (*chara*). Harul pe care îl oferă Isus omenirii este viața veșnică. Mai mult, harul ia forma prezenței lui Hristos în suflet, care îl ajută pe om chiar acum să se împărtășească de neprihănirea cerută de Lege. Pavel declară că, prin condamnarea păcatului în firea pământească, Isus a făcut posibil ca „porunca Legii să fie împlinită în noi” (Romani 8:4). Harul ne eliberează de condamnarea Legii și, totodată, ne face în stare să păzim Legea așa cum suntem chemați să o păzim.

Legea și Evanghelia (Romani 1:16,17)

Oricât de bună ar fi viața pe care o ducem, niciunul dintre noi nu poate să scape de lucrurile care amintesc de păcat. Fericirea noastră este în mod inevitabil curmată de boală, de moarte sau de nenorociri. Simțământul că suntem puternici din punct de vedere spiritual este adeseori înecat de amintirile păcatelor trecute sau, chiar mai rău, de imboldul de a păcătui iarăși.

7. Care este efectul păcatului asupra noastră? Romani 6:23; 7:24; Efeseni 2:1.

Omul care trăiește în păcat nu este decât un cadavru ambulant care așteaptă ziua în care își va da ultima suflare. Meditând la condiția umană, apostolul Pavel strigă disperat: „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”. Acesta este strigătul după eliberarea din fărădelege. Iar în versetul următor, spune că eliberarea vine prin Isus. Aceasta este Evanghelia: vestea bună că noi, cei prinși într-un trup al fărădelegii, putem fi înveșmântați în neprihănirea lui Hristos; este garanția că putem scăpa de sub condamnarea Legii fiindcă acum avem neprihănirea cerută de ea (Romani 8:1).

Când Pavel scria Epistola către romani, vestea morții Domnului Isus se răspândea în tot Imperiul Roman. Cei care o auziseră erau pe deplin conștienți că modul în care El murise era scandalos. De regulă, rudele celui condamnat la moarte prin răstignire trăiau tot restul vieții în rușine. Însă Pavel și ceilalți creștini împreună cu el au înțeles că moartea rușinoasă a lui Hristos este cel mai mare eveniment din istoria lumii: „Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16). În inima Evangheliei se află făgăduința că, în final, moartea nu va mai avea ultimul cuvânt și oamenii mântuiți prin Isus vor trăi pentru totdeauna pe Noul Pământ.

Mulți consideră că viața nu are sens, fiindcă firul ei este întrerupt de moarte și nimic din ce facem în viață nu durează. Ce rost mai are viața, dacă tot ce am făcut și influența pe care am exercitat-o pier și sunt date uitării?

Studiu suplimentar

Citește capitolul „Predicarea adevărilor distinctive”, p. 231, 232, din *Evanghelizare* de Ellen G. White.

„Să prezentăm în mod distinct și clar acest subiect: meritele fapturii create nu pot să schimbe cu nimic nici statutul nostru înaintea lui Dumnezeu, nici darul pe care ni-l dă Dumnezeu. Dacă faptele și credința ar putea să cumpere darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul ar avea o obligație față de făptura creată. Aici există posibilitatea ca ideile false să fie acceptate ca fiind adevăr. Dacă vreun om este în stare să merite mântuirea, prin ceva ce ar putea face el, atunci se află pe aceeași poziție ca și catolicul care face penitențe pentru păcatele lui. Astfel, mântuirea ar fi parțial ceva datorat nouă, ceva ce poate fi obținut ca o răsplată care ni se cuvine. Dar, dacă omul nu poate să merite mântuirea prin niciuna dintre faptele lui bune, înseamnă că ea este primită în totalitate prin har, păcătosul o primește pentru că o acceptă și crede în Isus. Ea este în totalitate un dar. Îndreptățirea prin credință este dincolo de orice controversă. Îndată ce este stabilit definitiv faptul că meritele câștigate de omul căzut, prin faptele lui bune, nu-i pot obține niciodată viața veșnică, orice controversă încetează.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 19, 20

Întrebări pentru discuție

1. Meditează la paragraful de vineri, la adevărurile minunate prezentate aici. Cum ne putem deprinde să cerem împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu în dreptul nostru și să demonstrăm prin viața noastră că Îl credem pe cuvânt?
2. Biblia arată că Dumnezeu folosește și alte metode decât descoperirea Legii Sale scrise prin care să le descopere voința Sa oamenilor care nu au acces la revelația scrisă (Romani 1:20; 2:14; Faptele 17:26,27). Dacă Dumnezeu le-a descoperit voința Sa pe aceste căi, ce rost mai are lucrarea misionarilor și a evangheliștilor?
3. Pornind de la ideea că „harul și adevărul au venit prin Isus Hristos”, mulți oameni pun Legea în opoziție cu „harul și adevărul”. Cum putem argumenta că nu este corect? Cum se împletesc Legea, harul și adevărul pentru a ne descoperi caracterul lui Dumnezeu, ilustrat în planul de mântuire?